

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/231/2016
Identifikačné číslo spisu:	1712204713
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1712204713.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne T. I., bývajúcej v K., zastúpenej Bukovinský & Chlipala, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Svätoplukova č. 30, IČO: 35 918 098, proti žalovanému Poľnohospodárskemu družstvu Vištuk, so sídlom vo Vištuku č. 1, IČO: 00 614 017, zastúpenému SODOMA VULGAN, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Kominárska č. 2, 4, IČO: 47 254 084, o zaplatenie vyrovnacieho podielu vo výške 7 122,45 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 36 C 174/2012, o dovolaní žalovaného a dovolaní C. I., bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. Tatianou Madajovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Balkárska č. 122/126, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2015 sp. zn. 5 Co 676/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2015 sp. zn. 5 Co 676/2013 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. augusta 2013 č.k. 36 C 174/2012-60: I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7 122,45 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 7 919,11 € od 3. mája 2014 do 10. októbra 2007 a vo výške 10 % ročne zo sumy 7 122,45 € od 11. októbra 2007 do zaplatenia, všetko do 5 dní od právoplatnosti rozsudku, II. žalobu v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 7 919,11 € od 29. apríla 2004 do 2. mája 2004 zamietol, III. žalobkyni voči žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa sa žalobou z 9. marca 2012 domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 7 122,45 € s príslušenstvom z dôvodu, že v dedičskom konaní po poručiteľovi nadobudla vyrovnací podiel na majetku žalovaného vo výške 238 570,96 Sk. Žalovaný jej na základe žiadosti o vyplatenie vyrovnacieho podielu na majetku žalovaného doručenej 28. apríla 2004 vyplatil dňa 10. októbra 2007 sumu 796,65 €. Následne žalobkyňa žiadala o doplatenie zostatku, ale žalovaný jej zostatok dlžnej sumy vo výške 7 122,45 € nezaplatil. Rozhodnutie odôvodnil podľa § 232 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka a § 110 a § 558 Občianskeho zákonníka, pretože konanie žalovaného preukázané potvrdeniami z 10. marca 2005 a 29. júna 2009, ako aj samotné plnenie žalovaného, ktoré bolo preukázané výdavkovým dokladom, vyhodnotil ako uznanie záväzku. O trovách

konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 a § 151 ods. 7 O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 24. novembra 2015 sp. zn. 5 Co 676/2013 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, v plnom rozsahu sa stotožnil s jeho skutkovými zisteniami i právnymi závermi, na ktoré v podrobnostiach poukázal (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 1, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že mu v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd vydal rozhodnutie, ktoré trpí vadou nepreskúmateľnosti, pretože sa v rozhodnutí žiadnym spôsobom nevyporiadal s procesnými návrhmi oprávnenej osoby, ktorá sa stala právnym nástupcom žalobkyne. Namietal tiež, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p., keď súd úplne odignoroval úkony účastníkov, ktoré znamenali sukcesiu na strane žalobkyne, právny nástupca žalobkyne C. I. mal spôsobilosť na podanie návrhu na zmenu účastníka, nakoľko po podaní odvolania došlo na základe dohody účastníkov so žalobkyňou z 9. decembra 2014 k postúpeniu pohľadávky a stal sa vlastníkom celej pohľadávky aj s príslušenstvom. C. I. spolu s procesnými úkonmi spojenými s postúpením pohľadávky podal súdu aj samotný návrh na zmenu účastníka konania, následne 10. decembra 2014 odvolaciemu súdu osobne doručil návrh na zastavenie konania spolu so Zmluvou o postúpení pohľadávky z 9. decembra 2014. Odvolací súd vo veci rozhodol bez akéhokoľvek zreteľa na návrh na zmenu účastníka konania a návrh na zastavenie konania, čím bolo hrubo porušené zákonné právo C. I. absolútne disponovať so sporom. Na základe uvedeného mal žalovaný aj za to, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Z týchto dôvodov žiadal dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Dovolaním z totožných dôvodov, ktorými odôvodnil dovolanie žalovaný, napadol rozsudok odvolacieho súdu aj C. I., ktorý sa na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 9. decembra 2014 uzavretej so žalobkyňou stal vlastníkom pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Namietal tiež vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. b/ a f/ O.s.p. K odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo tým, že odvolací súd pri rozhodovaní nebral do úvahy jeho nové postavenie ako právneho nástupcu žalobkyne, hoci ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu podal osobne na Krajskom súde v Bratislave návrh na zmenu účastníka konania spolu so Zmluvou o postúpení pohľadávky a návrh na zastavenie konania, ktoré listiny mal odvolací súd pred rozhodnutím k dispozícii a o jeho návrhoch nerozhodol. Žiadal preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k dovolaniu C. I. písomne nevyjadril. C. I. vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že súhlasí s dovolaním v celom rozsahu.

6. Dovolanía boli podané do 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolania podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť a dovolanie žalovaného odmietnuť.

8. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritorneho dovolacieho prieskumu.

8.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky

dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)) ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

9. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

10. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

11. V danom prípade je dovolaniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky tých rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým bolo dovolanie prípustné.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené by dovolateľmi sledovaný účel podania dovolania nastal len vtedy, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p.

12.1. Procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/, c/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní tvrdené a v dovolacom konaní ani nevysli najavo.

A. K dovolaniu žalovaného:

13. So zreteľom na obsah dovolania žalovaného najvyšší súd osobitne skúmal, či v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. b/ a f/ O.s.p.

14. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p. dopadalo na prípady, v ktorých ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania (strana sporu), nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Predpokladom spôsobilosti byť účastníkom konania bola hmotnoprávna subjektivita vo význame spôsobilosti mať práva a povinnosti podľa hmotného práva. Hmotnoprávna spôsobilosť fyzických osôb mať práva a povinnosti vzniká narodením a zaniká smrťou, prípadne vyhlásením za mŕtveho. V danom prípade niet pochyb, že žalobkyňa ako účastníčka konania mala spôsobilosť byť účastníčkou konania, aj keď po rozhodnutí súdu prvej inštancie žalobkyňa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky pohľadávku, ktorá je predmetom sporu postúpila na tretiu osobu (C. I.). Postúpením pohľadávky po začatí súdneho konania proti dlžníkovi, došlo k zániku jej vecnej legitimácie (nie je už ďalej oprávnená pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie, postúpením pohľadávky sa veriteľom stáva postupník), čo je však z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p. právne bezvýznamné; predmetná námietka žalovaného je preto neopodstatnená. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že iba v prípade, ak by súd vyhovel návrhu na zmenu účastníka podľa § 92 ods. 2, 3 O.s.p., pôvodný účastník prestáva byť účastníkom konania až právoplatnosťou uznesenia, ktorým súd takúto zmenu pripustí. To znamená, že pokiaľ o návrhu podľa § 92 ods. 2 O.s.p. súd právoplatne nerozhodne,

ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, zostáva okruh účastníkov nezmenený.

15. Žalovaný ďalej tvrdí, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosti pred súdom konať sa v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval O.s.p. [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

15.1. Žalovaný prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje z postupu odvolacieho súdu, ktorý sa nezaoberal návrhom Viktora Sodomu (postupníka) na zmenu účastníka konania, ktorý podal na odvolací súd po rozhodnutí súdu prvej inštancie napriek tomu, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností v zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 O.s.p. (zmluva o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom sporu, ktorú uzavrela žalobkyňa s C. I.) a ani sa s touto skutočnosťou nevyporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, v dôsledku čoho je pre nedostatok odôvodnenia rozhodnutie nepreskúmateľné.

15.2. Namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (vid' R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016; obsah spisu pritom nedáva v predmetnej veci žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska - v dovolaní napadnutom rozhodnutí sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody.

15.3. Najvyšší súd už v minulosti konštatoval, že ak je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznemožňuje sa tým účastníkovi konania uskutočňovanie jemu patriacich procesných oprávnení; ani vtedy nezostáva „procesne bezbranný“ (vid' napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 1367/2015) a má plne zachované právo namietať túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 89/2011, 3 Cdo 145/2012, 3 Cdo 158/2012, 3 Cdo 648/2015, 1 ECdo 10/2014).

15.4. Ústavný súd sa v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 „väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

16. Obdobne do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (vid' najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

17. So zreteľom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo v danom prípade účinok umožňujúci dovolaciemu súdu, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého uznesenia. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

B. K dovolaniu C. I.:

18. Dovolateľ C. I. v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté vadami zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. b/ a f/ OSP.

19. Pokiaľ ide o dovolateľom namietanú vadu podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p. dovolací súd odkazuje na bod 14. odôvodnenia tohto rozhodnutia, v zmysle ktorého v danom prípade k tvrdenej vade zmätočnosti nedošlo a nezakladá dôvod prípustnosti jeho dovolania.

20. Podľa dovolateľa postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd nerozhodol o jeho návrhu na zmenu účastníka v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O.s.p., a nekonal s ním ako účastníkom konania napriek tomu, že po rozhodnutí súdu prvej inštancie uzavrel so žalobkyňou zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom sporu, teda po začatí konania nastala taká právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností v zmysle

20.1. V zmysle § 92 ods. 2 O.s.p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

20.2. Podľa § 92 ods. 3 O.s.p. súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

20.3. Ustanovenie § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. umožňuje zmenu účastníkov konania, a to v závislosti od hmotnoprávných zmien, ku ktorým, ako je to aj v prejednávanej veci, došlo po začatí súdneho konania. Zmena účastníkov je prípustná aj v odvolacom konaní (§ 216 ods. 1 O.s.p.).

20.4. K zmene účastníctva však dôjde až vtedy, keď súd zmenu pripustí. To znamená, že pokiaľ o návrhu podanom podľa § 92 ods. 2 O.s.p. súd právoplatne nerozhodne, zostáva okruh účastníkov konania nezmenený (viď R 45/2003).

20.5. Ustanovenie § 92 ods. 5 O.s.p. určuje lehotu v ktorej má súd rozhodnúť o návrhu na vstup účastníka do konania, návrhu na zmenu účastníkov, alebo návrhu na zmenu účastníkov konania. Ak je potrebný súhlas účastníkov alebo toho, kto má vstúpiť do konania, súd ich vyzve na vyjadrenie do 15 dní od doručenia návrhu podľa odsekov 1, 2 alebo odseku 4; o návrhoch súd rozhodne do 30 dní od ich doručenia alebo do 30 dní od vyjadrenia dotknutých osôb, ak je potrebný ich súhlas. Vzhľadom na uvedenú časovú postupnosť vydania rozhodnutia vo veci samej a doručenia návrhu na zmenu účastníka a návrhu na zastavenie konania dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd nerozhodnutím o návrhu na zmenu účastníkov v konaní v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. (ktorý dovolateľ podal na odvolací súd ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu), bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

21. So zreteľom na konštatovanie vyjadrené v bode 20.5. tohto uznesenia, dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie dovolateľa C. I. vyvolalo účinok, s ktorým právna úprava účinná do 30. júna 2016 spájala možnosť a zároveň povinnosť dovolacieho súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Tento účinok jeho dovolania zostal zachovaný aj po uvedenom dni (§ 470 ods. 2 CSP).

21.1. Na základe výsledkov meritórneho dovolacieho prieskumu najvyšší súd uzatvára, že nerešpektovaním § 92 ods. 2, 3 a 5 O.s.p. došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Vada tejto povahy bola podľa doterajšej právnej úpravy dôvodom, ktorý zakladal nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť.

21.2. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015).

22. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 449 ods. 3 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.